

Warszawa, 20 stycznia 2012 r.

UWAGI DO PROJEKTU USTAWY O ODNAWIALNYCH ŹRÓDŁACH ENERGII

Uwagi ogólne:

- a. Projekt ustawy o odnawialnych źródłach energii (dalej ustawa), miał w założeniu autorów, stworzyć nowy akt prawny kompleksowo i całościowo kształtujący uwarunkowania prawne wspierania dynamicznego i trwałego rozwoju energetyki odnawialnej w Polsce i osiągnięcia celów określonych w Dyrektywie 2009/28/WE, Polityki Energetycznej Polski do roku 2030 oraz Krajowego Planu Działań. Czytając uzasadnienie do projektu ustawy, można odnieść wrażenie, że większość intencji przyświecających autorom przy opracowywaniu kolejnych przepisów była zgodna z tymi celami. Niestety nieprecyzyjne zapisy oraz w zbyt małym stopniu uwzględniona praktyka i specyfika procesów inwestycyjnych w energetyce odnawialnej, zwłaszcza w czasach kryzysu gospodarczego, powoduje że faktyczny efekt wdrożenia przepisów w zaproponowanym kształcie, grozi efektem całkowicie odmiennym od zamierzonego.
- b. Ustawa wprowadza znaczące zmiany w dotychczasowym systemie wsparcia wytwarzania energii elektrycznej z OZE, których celem miało być zwiększenie stabilności systemu, minimalizacja ryzyka inwestycyjnego oraz racjonalizacja kosztów. Cel ten został osiągnięty tylko połowicznie, a wprowadzone zmiany niosą za sobą nowe ryzyka, które mogą wstrzymać zamiast uruchamiać decyzje inwestycyjne. Nowy mechanizm opierać się ma na zwiększeniu stabilności przychodów wytwórców energii z OZE, poprzez:
  - a) Nowy sposób liczenia opłaty zastępczej,
  - b) Wprowadzenie 15 letniego okresu obowiązywania wsparcia dla danej instalacji,
  - c) Wprowadzenie współczynników korekcyjnych, określanych rozporządzeniem na okresy 5 letnie.

Sama idea takiej konstrukcji systemu wydaje się być słuszna i daje szansę na spełnienie oczekiwań, pod warunkiem jednak doprecyzowania przepisów, tak aby nie powstawały wątpliwości dotyczące możliwości zmiany wysokości współczynnika dla danej instalacji w okresie 15 letnim od chwili jej oddania do użytku. Jeżeli nowy system, ma być zbliżony do systemu feed-in tariff, jak stwierdza się w uzasadnieniu ustawy, to albo musi zostać określony stały współczynnik na całość obowiązkowego okresu wsparcia 15 lat, albo też może zostać wprowadzona jego stopniowa zmiana,

np. 5% w każdym kolejnym 5-letnim okresie, albo też maksymalne poziomy zmiany w kolejnych okresach dla danej, funkcjonującej instalacji, np. nie więcej niż 5% w każdym kolejnym 5-letnim okresie. Zasadą podstawową bowiem systemu stałych cen, jest określenie w momencie oddania instalacji do użytku czasu i pełnej wysokości wsparcia dla niej. To jest najważniejszy element, zapewniający w czasach znaczących trudności z pozyskaniem kredytów inwestycyjnych, zapewnienia finansowania dla inwestycji OZE.

Niezbędne będzie także właściwe określenie wysokości współczynników korekcyjnych, uwzględniających faktyczne koszty oraz efektywność poszczególnych technologii. Zaproponowane przez Ministra Gospodarki wysokości współczynników są całkowicie nieadekwatne do faktycznych kosztów inwestycyjnych i wydajności poszczególnych technologii, zwłaszcza w odniesieniu do morskich i lądowych farm wiatrowych, współspalania, małych elektrowni wodnych.

Niezbędnym elementem prawidłowego funkcjonowania systemu musi być także przywrócenie obowiązku zakupu całej oferowanej energii z instalacji OZE przyłączonych do sieci po średniej cenie rynkowej. Zmiana w tym zakresie i ograniczenie obowiązku wyłącznie do mikroinstalacji jest najpoważniejszą wadą projektu ustawy i jest wbrew uzasadnieniu do ustawy, które nie wskazuje na zamiar dokonania takiej zmiany.

- c. Sposób obliczania opłaty zastępczej, uwzględniający średnią cenę sprzedaży energii w poprzednim roku kalendarzowym, zwiększa stabilność systemu i daje podstawy do sporządzania pewniejszych biznesplanów. Powstaje jednak pytanie, czy kwota 470 zł w wystarczający sposób będzie zapewniać efektywność systemu, przy świadomości, że w miarę rozwoju rynku i przybywania świadectw pochodzenia, wartość praw majątkowych świadectw będzie maleć, a spodziewany wzrost cen energii będzie jedynym czynnikiem gwarantującym stabilny, wcześniej założony, wynik finansowy instalacji wytwórczych. Sytuację pogarsza dodatkowo fakt, że wartość praw majątkowych świadectw, a więc wysokość wsparcia, będzie się zmniejszała w większym stopniu przy wzroście cen energii dla technologii o wyższym współczynniku, a więc wymagających większego wsparcia, niż dla tych o mniejszym współczynniku. Przy współczynniku 1 dla świadectw nie ma to znaczenia bo zmniejszenie ceny świadectwa zostanie pokryte wzrostem ceny energii. Gorzej gdy współczynnik wynosi np. 2. Wówczas cena świadectwa nie zostanie pokryta wzrostem ceny energii i np. w 5 roku wysokość wsparcia będzie niższa niż w 1 roku. Przykład: ceny w 1 roku - energia 200 zł/MWh, świadectwo $470 - 200 = 270$ zł/MWh. Instalacja otrzymuje: $200 + 2 \times 270 = 740$ zł/MWh. Jeśli w roku 5 cena energii będzie wynosiła 300 zł/MWh to cena świadectwa będzie wynosiła $470 - 300 = 170$ zł/MWh. Instalacja otrzymuje: $300 + 2 \times 170 = 640$ zł/MWh. Żeby osiągnąć ten sam poziom przychodu, instalacja musiałaby otrzymywać 2,59 świadectwa - $300 + 2,59 \times 170 = 740,3$ zł/MWh. W przykładzie pominięto inflację. Widać z tego, że system musiałby być na bieżąco regulowany co nie sprzyja stabilizacji i bezpieczeństwu inwestycji.
- d. Kolejnym kluczowym elementem stabilizacji i efektywności systemu jest wysokość obowiązku w zakresie udziału energii z OZE. Niezbędne jest wykonanie symulacji ekonomicznych ukazujących długofalowy rozwój rynku, z uwzględnieniem ograniczenia wsparcia dla instalacji zamortyzowanych, obowiązki udziału energii z OZE nałożone na nowe podmioty, tak aby nie doszło do nadpodaży świadectw pochodzenia, która doprowadziłaby do znaczącego spadku ich wartości i załamania systemu wsparcia.

- e. Efekt stabilizacji systemu jest dodatkowo utracony poprzez utrzymanie mechanizmu określania w rozporządzeniu ministra ds. gospodarki progów obowiązku w zakresie uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia, rodzajów odnawialnych źródeł oraz obliczania ilości energii. Progi obowiązku powinny zostać określone w Krajowym Planie Działań, a wszystkie pozostałe elementy rozporządzenia powinny zostać określone w ustawie.
- f. Projekt ustawy nie wdraża tak podstawowych zapisów Dyrektywy, jak uproszczenie i skrócenie procedur administracyjnych dotyczących przygotowania, certyfikowania i autoryzowania instalacji OZE. Nie ma np. żadnych rozsądnych przesłanek, które nakazywałyby utrzymanie koncesjonowania wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych. Jeżeli prawo energetyczne, zwalnia z koncesjonowania wytwarzanie energii elektrycznej w źródłach o mocy mniejszej niż 50 MW, to dlaczego wytwarzanie energii z OZE ma być koncesjonowane? Dla potrzeb statystycznych wystarczy przecież procedura wydawania i umarzania świadectw pochodzenia, czy też przewidziana w projekcie ustawy procedura wydawania gwarancji pochodzenia.
- g. Projekt ustawy nie wdraża także tak podstawowych zapisów Dyrektywy jak zapewnienie priorytetowego i gwarantowanego dostępu do systemu sieciowego dla energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii. Zwłaszcza w tym drugim zakresie niezbędne jest wprowadzenie stosownych zapisów, lub przynajmniej ram prawnych, które zostaną uszczegółowione w ustawie prawo energetyczne.
- h. Ustawa wprowadza narzędzia zwieszające efektywność systemu, poprzez skierowanie środków wsparcia dla instalacji nowych, a ograniczając wsparcie dla instalacji zdekapitalizowanych – jest to bardzo dobre rozwiązanie. Brakuje jeszcze ograniczenia wsparcia dla starych urządzeń, które marnują krajowe zasoby OZE poprzez ich nieefektywne wykorzystanie.
- i. Ustawa wprowadza obowiązek uwzględniania przy wydawaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach pozytywnych skutków dla środowiska z tytułu wytwarzania energii z OZE – jest to bardzo dobre rozwiązanie. Dodatkowo powinno zostać jasno określone w ustawie, że instalacje OZE są urządzeniami służącymi ochronie środowiska, co w znaczący sposób zmieni podejście.
- j. Zaproponowane zapisy dotyczące współpracy międzynarodowej przy rozwoju energetyki odnawialnej nie wprowadzają żadnych mechanizmów ułatwiających taką współpracę, ani jasnych zasad zaliczania energii z takich międzynarodowych instalacji do realizacji celów krajowych. Zapisy te wymagają uproszczenia i zwiększenia efektywności.
- k. Ustawa w zbyt nieadekwatny sposób premiuje i wspiera mikroinstalacje i instalacje biogazowe, pozostawiając w wielu elementach pozostałe źródła OZE bez adekwatnego wsparcia. Takie podejście do poszczególnych technologii OZE jest całkowicie nieuzasadnione, zwłaszcza jeżeli się weźmie pod uwagę krajowe zasoby poszczególnych OZE oraz ich faktyczną rolę w wypełnianiu krajowych celów. Nie chodzi przy tym o to aby ograniczać zaproponowane wsparcie dla mikroinstalacji i biogazowni, ale żeby objąć nimi także pozostałe źródła.

Uwagi szczegółowe i propozycje zmian:

Uwagi szczegółowe do projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii		
Rozdział 1 Art. 1-2	Art. 2 pkt. 3) Definicja biomasy w takim brzmieniu, mimo że przepisana z tłumaczenia dyrektywy, nie wyklucza zastosowania do celów energetycznych drewna. Spalanie drewna i produktów drzewnych, mogących być wykorzystane do innych celów produkcyjnych nie powinno być dozwolone, gdyż blokuje rozwój upraw energetycznych.	Zmiana brzmienia na: „biomasa – ulegająca biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa, łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi, w tym z chowu i z hodowli ryb oraz akwakultury, a także ulegająca biodegradacji część odpadów przemysłowych, w tym z leśnictwa i związanych z nim działów przemysłu, a także odpadów komunalnych”
	Art. 2 Brak definicji infrastruktury przyłączeniowej dla instalacji OZE. Rozdzielenie definicyjne instalacji wytwórczej od instalacji przyłączeniowej ma ogromne znaczenie w procedurach planistycznych i środowiskowych na etapie przygotowania projektu inwestycyjnego. Często urzędy wymagają prowadzenia wspólnych procedur środowiskowych dla instalacji wytwórczej i infrastruktury przyłączeniowej ignorując fakt, że przyłączy służy przyłączeniu kilku niezależnych obiektów, lub jest realizowane przez innego inwestora lub nie jest wystarczająco szczegółowo znane na etapie przygotowania projektu źródła wytwórczego, gdyż nie zostały dla niego wydane warunki przyłączenia. Wprowadzenie tej definicji przyczyni się do uporządkowania i usprawnienia procedur wydawania kolejnych pozwoleń dla instalacji OZE. Wprowadzenie definicji pojęcia przyłącza uprości również stosowanie przepisów dotyczących obliczania wysokości opłaty za przyłączenie do sieci. Przepisy te budzą obecnie duże wątpliwości interpretacyjne, z uwagi na trudności z określeniem, co stanowi koszt realizacji przyłącza, a co stanowi modernizację sieci, i stanowią podstawę wielu wniosków o rozstrzygnięcie sporu przez Prezesa URE. W świetle dotychczasowych doświadczeń wprowadzenie definicji pojęcia przyłącze jest uzasadnione,	Dodanie nowego ustępu: „przyłączy – urządzenia techniczne, powiązane ze sobą technologicznie, służące odbiorowi energii elektrycznej z instalacji odnawialnego źródła energii i wprowadzeniu jej do krajowego systemu elektroenergetycznego w miejscu przyłączenia”

	a wręcz niezbędne.	
	<p>Art. 2 pkt. 9) Definicja instalacji OZE powinna w większym stopniu podkreślać, iż jest to instalacja służąca ochronie środowiska, tak jak to zostało zdefiniowane w Dyrektywie 2009/28/WE. Definicja powinna także ograniczać, w rozumieniu ustawy, instalacje OZE do przedsięwzięć wykorzystujących nieużywane wcześniej urządzenia wytwórcze, tak aby ograniczyć sprowadzanie do Polski złomowanych urządzeń i z tzw. repoweringu, które są nieefektywne i marnotrawią krajowe zasoby OZE.</p>	<p>Zmiana brzmienia art. 2 pkt. 9) na: 6) instalacja odnawialnego źródła energii – urządzenie techniczne służące ochronie środowiska poprzez wytwarzanie energii z odnawialnego źródła energii, przy wykorzystaniu generatorów energii nieużywanych wcześniej w innych instalacjach, w tym urządzenie techniczne, które pobiera i przetwarza tymczasowo zmagazynowaną energię pochodzącą z tego źródła.</p>
<p>Rozdział 2 Art. 3-20</p>	<p>Art. 3 Wymóg koncesjonowania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii z OZE wydaje się być nieracjonalny i niezgodny z duchem zwiększania swobody gospodarczej, a przede wszystkim z art. 13 dyrektywy OZE. Skoro nieodnawialne źródła EE OZE o mocy poniżej 50 MW nie wymagają koncesjonowania (art. 58 ust. 2 projektu PE) to dyskryminacyjne wobec źródeł OZE jest ich koncesjonowanie.</p>	<p>Wykreślenie art. 3. Zastąpienie koncesjonowania prostym zgłoszeniem do Prezesa URE informacji o przystąpieniu do działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu energii z OZE, zawierającym podstawowe informacje o przedsiębiorcy oraz rodzaju wszczętej działalności.</p>
	<p>Art. 4-20 Wyłączenie z koncesjonowania powinno dotyczyć wszystkich OZE, a nie tylko biogazu rolniczego i mikroinstalacji. Zaproponowane zapisy zgłaszania i kontroli działalności polegającej na wytwarzaniu energii w mikroinstalacji i biogazowni rolniczej wybiegają daleko poza warunki określone dla źródeł koncesjonowanych. Tworzą nieuzasadnioną biurokrację, której efektem będzie odstraszenie a nie zachęcanie do takiego rodzaju działalności. Zapisy te są sprzeczne z duchem art. 13 dyrektywy OZE.</p>	<p>Wykreślenie art. 4-20.</p>
<p>Rozdział 3 Art. 21-24</p>	<p>Art. 22 ust. 4 pkt 2 lit b Ustawodawca przerzuca na inwestora koszty sporządzenia ekspertyzy wpływu mikroinstalacji na sieć, które są dowolnie</p>	<p>Wykreślenie art. 22 ust. 3 b) Dodanie ust. 7 w brzmieniu 7.-Koszty wykonania ekspertyzy, o której mowa w ust. 4 pkt</p>

	<p>kształtowane przez przedsiębiorstwo energetyczne. Inwestor zobowiązuje się do pokrycia kosztów, których wielkości nie zna. Przy mikroinstalacjach ponoszenie kosztów ekspertyzy może być czynnikiem odstrasającym od podejmowania działań. Przedsiębiorstwo energetyczne winno wykonywać ekspertyzę na swój koszt. Zmusi to go do podejmowania działań zapewniających obniżenie kosztów takich ekspertyz poprzez wdrożenie systemów ułatwiających ocenę wpływu mikroinstalacji na sieć.</p>	<p>2 lit a, pokrywa przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej i uwzględnia je w swojej taryfie..</p>
	<p>Art. 23 Brak transpozycji art. 16 dyrektywy OZE. Zapisy tego art., ani żadne inne w projekcie ustawy nie wprowadzają żadnych mechanizmów wdrażających następujące zapisy dyrektywy: Art. 16 ust. 2 pkt.:</p> <p>a) państwa członkowskie zapewniają, że operatorzy systemów przesyłowych i systemów dystrybucji na ich terytorium gwarantują przesył i dystrybucję energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii;</p> <p>b) państwa członkowskie zapewniają również priorytetowy dostęp lub gwarantowany dostęp do systemu sieciowego dla energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii;</p> <p>c) państwa członkowskie zapewniają, że o ile pozwala na to bezpieczna eksploatacja krajowego systemu elektroenergetycznego i w oparciu o przejrzyste i nie dyskryminacyjne kryteria, przy wyborze instalacji wytwarzających energię elektryczną, operatorzy systemów przesyłowych przyznają pierwszeństwo instalacjom wykorzystującym odnawialne źródła energii.</p> <p>Stosowne zapisy znajdują się co prawda w art. 90 projektu ustawy - Prawo energetyczne, ale wydaje się że powinny one zostać rozszerzone i zamieszczone w ustawie o OZE.</p>	<p>Nadanie nowego brzmienia art. 23: Art. 23</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Operatorzy systemu przesyłowego oraz systemów dystrybucyjnych, przy uwzględnieniu wymogów odnoszących się do zachowania niezawodności i bezpieczeństwa sieci, zapewniają: <ol style="list-style-type: none"> a) Gwarantowany dostęp do systemu sieciowego dla instalacji OZE b) przesył i dystrybucję energii elektrycznej wytworzonej przez instalacje OZE c) pierwszeństwo w przyłączaniu instalacji OZE do sieci przed innymi źródłami energii, 2. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej jest zobowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie z przedsiębiorstwem energetycznym ubiegającym się o przyłączenie instalacji odnawialnego źródła energii do sieci elektroenergetycznej, za zasadzie pierwszeństwa, jeżeli żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci. 3. Jeżeli przyłączenie instalacji odnawialnego źródła energii nie jest możliwe z powodu technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia mogących zagrozić niezawodności i bezpieczeństwa sieci, przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej określa termin możliwego przyłączenia instalacji odnawialnego źródła nie dłuższy niż 5 lat od dnia

		złożenia wniosku o przyłączenia.
Rozdział 4 Art. 25-56	Art. 25 ust. 1 Likwidacja podstawowego elementu systemu wsparcia wytwarzania energii z OZE, jak jest obowiązek zakupu energii wytworzonej w źródłach OZE przyłączonych do sieci, spowoduje drastyczne pogorszenie warunków rozwoju energetyki odnawialnej w Polsce. Pozostawienie obowiązku zakupu wyłącznie w odniesieniu do mikroinstalacji, przy jednoczesnym ustaleniu ceny minimalnej zakupu jako 70% średniej ceny sprzedaży energii elektrycznej w poprzednim roku kalendarzowym, jest dalece niewystarczającym rozwiązaniem. Cały dalszy system wsparcia nie ma racji bytu, bez obowiązku zakupu energii z OZE po średniej cenie rynkowej.	Nadanie nowego brzmienia art. 25 ust. 1: „Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną i sprzedające energię elektryczną odbiorcy końcowemu jest obowiązane do zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w przyłączonych instalacjach odnawialnych źródeł energii po średniej cenie rynkowej ogłaszanej przez Prezesa URE.” Konsekwencją wprowadzenia przedmiotowego przepisu jest konieczność skonstruowania co najmniej przepisu przyznającego Prezesowi URE kompetencję do ogłaszania średniej ceny rynkowej energii z odnawialnych źródeł energii. Przepis ten powinien zostać zamieszczony w art. 167 projektu ustawy – Prawo energetyczne (katalog kompetencji Prezesa URE), np. w brzmieniu „ogłaszanie corocznie średniej ceny rynkowej energii z odnawialnych źródeł energii”.
	Art. 30 Niewłaściwe odniesienie w ustępie 1 do art. 28 ust. 2 pkt.1 a nie do art. 27 ust. 2 pkt. 1	Zmiana brzmienia Art. 30 ust. 1 poprzez zastąpienie cyfry 28 na 27
	Art. 35 w powiązaniu z Art. 30 ust. 1 Ze względu na nieprecyzyjny zapis, powstaje wątpliwość co do tego jak obliczać ilość energii, której brakuje dla wypełnienia obowiązku. Art. 30 ust. 1 określając zawartość świadectwa pochodzenia nadaje mu dwie wartości dotyczące ilości energii – w pkt. 3) jest mowa o ilości energii objętej świadectwem pochodzenia, wytworzonej w danej instalacji, a w pkt. 7) jest mowa o ilości energii zaliczanej do obowiązku uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia, którą oblicza się przy udziale współczynnika korekcyjnego. Przy definicji skrótu Eu w art. 35 ust. 1 mówi się natomiast o ilości energii, wyrażonej w MWh, wynikającej ze świadectw pochodzenia, bez zdefiniowania czy chodzi o energię	Zmiana art. 35 ust 1 poprzez następującą zmianę definicji skrótu Eu: EU – ilość energii elektrycznej, wyrażona w MWh, wynikająca ze świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 27 ust. 2 p[kt 1 lub ust. 2 pkt. 3, określona zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 7) , które podmiot obowiązany przedstawił do umorzenia w terminie, o którym mowa w art. 44

	<p>określona w pkt. 3) czy 7) świadectwa. Dla zwiększenia przejrzystości systemu, należy dookreślić że chodzi tu o ilość energii określonej w pkt. 7) a więc skorygowanej o współczynniki korekcyjne. Niewłaściwe są także wskazania odwołania do art. 28 a nie art. 27 definiującego świadectwo pochodzenia.</p>	
	<p>Art. 38 Parametry wskazane do określenia w rozporządzeniu ministra gospodarki, takie jak rodzaje OZE, parametry techniczne, sposoby obliczania udziału energii, itd. Powinny zostać wpisane do ustawy. Nie ma przesłanek do tego aby podstawowe parametry w tym zakresie były zmieniane rozporządzeniem. Wpisanie ich do ustawy zwiększy znacząco stabilność systemu. Dotychczasowe opóźnienia w zakresie aktualizacji rozporządzenia oraz próby zmian jego podstawowych parametrów przy każdej kolejnej aktualizacji w niekorzystny sposób wpływało na podejmowanie decyzji inwestycyjnych. Progi obowiązku powinny natomiast być wpisane do KPD i aktualizowane w trybie zgodnym z aktualizacją KPD. Byłyby wtedy pod nadzorem Komisji Europejskiej co zwieżałoby w znaczący sposób stabilność systemu i pewność inwestycyjną.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wpisanie do ustawy paramentów określanych dotychczas w rozporządzeniu. 2. Wskazanie jako miejsca określania progów obowiązku Krajowego Planu Działań, zgodnie z trybem zatwierdzania i weryfikacji KPD.
	<p>Art. 46 ust. 1 Przepis „Świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 27 ust. 1, wraz z określonym współczynnikiem korekcyjnym, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 47, przysługuje dla nowej instalacji przez okres kolejnych 15 lat, liczony od dnia...” jest nieprecyzyjny i nie daje jednoznacznej odpowiedzi, czy danej instalacji przysługuje przez 15 lat świadectwo pochodzenia ze współczynnikiem określonym w kolejnych rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 47, czy też przez 15 lat przysługuje świadectwo ze współczynnikiem w wysokości określonej w rozporządzeniu w dniu oddania tej instalacji do użytku. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepis dotyczący</p>	<p>Zmiana brzmienia art. 46 ust. 1 na: „Świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 27 ust. 1, wraz ze współczynnikiem korekcyjnym, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 47, <u>obowiązującym w dniu oddania inwestycji do użytku</u>, przysługuje dla nowej instalacji przez okres kolejnych 15 lat, liczony od dnia... oraz dalej, dodanie po słowach „za którą przysługiwało świadectwo pochodzenia”, słów: „przy czym współczynnik korekcyjny będzie obowiązywał od dnia wejścia Ustawy”</p>

	<p>instalacji oddanych do użytku przed wejściem w życie Ustawy. Jest on wyjątkowo nieprecyzyjny. Czy oznacza on, że źródło oddane do użytku dwa lata przed wejściem w życie Ustawy będzie miało prawo do świadectw pochodzenia przez kolejne 13 lat, czy dotyczy on również współczynnika korekcyjnego, gdyż początek art. brzmi: „świadectwo pochodzenia wraz z określonym współczynnikiem korekcyjnym”. Rodzi tu się pewna obawa o konieczność korekty wstecz i sposobu jej przeprowadzenia. Ponieważ jest to kluczowy element całego systemu, niezbędne jest jednoznaczne jego określenie.</p>	
	<p>Art. 46 ust. 4 Ponieważ uszczegółowienie definicji modernizacji w ust. 4 odniesione zostało tylko ust. 3, a o modernizacji mówi się także w ust. 9 należy także wymienić ten ustęp.</p>	<p>Zmiana brzmienia art. 46 ust. 4, poprzez dodanie po i słowach „...o których mowa w ust. 3.” Słów: <u>„i w ustępie 9”.</u></p>
	<p>Art. 47 ust. 1 Jeżeli współczynniki korekcyjne mają być określane rozporządzeniem, to projekt rozporządzenia powinien być załącznikiem do projektu ustawy. Mechanizm zmian współczynników korekcyjnych nie jest precyzyjnie dookreślony. Minister określa współczynniki na okres kolejnych 5 lat, ale co 3 lata. Zgodnie z art. 100 MG określi po raz pierwszy współczynniki w terminie wejścia w życie ustawy. Oznaczało by to, że będą one obowiązywać przez 5 kolejnych lat, a więc zgodnie z art. 105 do końca lipca 2017 roku. Rozporządzenie zostanie zmienione w roku 2015, Powstaje pytanie, czy określi ono współczynniki na lata 2017-2022, czy 2015-2020? Kolejna zmiana rozporządzenia nastąpi w roku 2018. Czy określi ono współczynniki na lata 2023-2028, czy 2020-2025? W pierwszym przypadku, Minister musiałby określić współczynniki z 5 letnim wyprzedzeniem, co nie daje szans na zachowanie ich faktycznej wartości uzależnionej od sytuacji rynkowej. Należy utrzymać 5 letni okres obowiązywania współczynników. Niezbędny też jest mechanizm wprowadzania nowych współczynników z wyprzedzeniem pozwalającym na dostosowanie biznesplanów do nowych uwarunkowań. Okres 2 lat jest</p>	<p>Proponuje się nadać następujące brzmienie art.47 ust. 1. „1. Minister właściwy do spraw gospodarki określa w drodze rozporządzenia, współczynniki korekcyjne dla każdego ze źródeł wymienionych w ustępie 2. Współczynniki określane są na okres kolejnych 5 lat. Określenie współczynników na kolejny 5 letni okres, dokonywane jest w drodze rozporządzenia, na dwa lata przed końcem obowiązującego okresu, nie później niż do dnia 30 czerwca danego roku. 2. Współczynniki korekcyjne określane są dla instalacji wykorzystujących następujące źródła: 1) biogaz 2) biogaz rolniczy, o zainstalowanej mocy elektrycznej od 100 kW do 1 MW 3) biogaz rolniczy, o zainstalowanej mocy elektrycznej powyżej 1 MW 4) itd. Dla każdego źródła w oddzielnym punkcie.”</p>

	<p>rozsądny. Nie można jednak tworzyć sytuacji, w której równolegle funkcjonują 2 różne współczynniki dla jednej technologii, oraz doprowadzać do sytuacji, w której Minister Gospodarki musi określić współczynniki z wyprzedzeniem więcej niż 2 letnim</p>	
	<p>Art. 49 Zaproponowany próg w wysokości 5 MW jest kłopotliwy w odniesieniu do energetyki wiatrowej, gdzie instalacja do 5 MW oznacza w praktyce jeden wiatrak (dziś standard to 3 MW), gdy bardziej ekonomicznie uzasadnionym ze względu na zmniejszenie kosztów jest budowa małych zespołów (2 – 4 elektrownie). Granica progową powinno być więc min. 6 MW zarówno we współczynnikach jak i w zwolnieniach z opłat. Bardzo trudno jest uzyskać zamówienie na jedną elektrownie wiatrową stąd takie ułatwienie ustawowe będzie w przypadku energetyki wiatrowej martwym zapisem ewentualnie preferującym instalowanie w Polsce zdemontowanych, używanych elektrowni wiatrowych co na pewno nie było intencją ustawodawcy.</p>	<p>Zmiana art. 49 poprzez zamianę 5 MW na 6 MW.</p>
	<p>Art. 50 ust. 1 Jako uprawnione do uzyskania gwarancji pochodzenia zostały wymienione tylko niektóre źródła odnawialne. Zgodnie z przepisem art. 15 dyrektywy 2009/28/WE gwarancje pochodzenia dotyczą przede wszystkim energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii. Tymczasem przepis art. 50 przyznają możliwość uzyskania gwarancji pochodzenia wyłącznie dla energii elektrycznej, ciepła lub chłodu wytworzonych w wysokosprawnej kogeneracji lub mikroinstalacji oraz dla biogazu rolniczego. W związku z powyższym przepis art. 50 ust. 1 jest niezgodny w tym zakresie z dyrektywą 2009/28/WE.</p>	<p>Proponuję art. 50 ust. 1 nadać brzmienie: „Art. 50. 1. Prezes URE wydaje, na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, energii elektrycznej, ciepła lub chłodu w wysokosprawnej kogeneracji, lub biogazu rolniczego przeliczonego na ekwiwalentną ilość energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, lub wytwarzaniem energii elektrycznej w mikroinstalacji, lub wytwarzaniem energii przeliczonej na ekwiwalentną ilość energii elektrycznej w mikroinstalacji, dokument stanowiący dowód dla odbiorcy końcowego, że dana ilość dostarczonej energii została wytworzona w odnawialnym źródle energii, zwana dalej „gwarancją pochodzenia”.</p>

<p>Rozdział 5 Art. 57-62</p>	<p>Art. 57 ust. 2 W Krajowym Planie Działań powinny być określone progi obowiązków w zakresie udziału energii z OZE w bilansie energii sprzedanej odbiorcom końcowym, jako podstawowe narzędzie kształtowania efektywności systemu wsparcia i realizacji celów wynikających z Dyrektywy OZE.</p>	<p>W art. 57 ust. 2 dodać punkt w brzmieniu: 6) wielkość i sposób obliczania udziału energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii, wynikającej z obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 28 ust. 1 ustawy o odnawialnych źródłach, w sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym, w okresie kolejnych 15 lat."</p>
<p>Rozdział 6 Art. 63-72</p>	<p>Art. 64 na stronie 35 Artykuł prawdopodobnie o błędnym numerze 64 a nie 61. 62. Przepis niezrozumiały zarówno w intencji jak i w treści, wpływający na pogorszenie stabilności warunków inwestycyjnych. Przepis w takim brzmieniu sprzyja tworzeniu wirtualnej księgowości, która w celu zapewnienia określonego udziału OZE w końcowym zużyciu energii daje prawo ministrowi gospodarki określać różne sposoby liczenia końcowego zużycia energii z OZE i rzeczywistej ilości wytworzonej energii. Sposoby liczenia udziału energii z OZE określa art. 5 Dyrektywy OZE i nie ma powodu, aby w krajowym rozporządzeniu wprowadzać inne sposoby, a tym samym wprowadzać niepewność inwestycyjną w tym zakresie.</p>	<p>Wykreślić art. 64 na stronie 35 w obecnym brzmieniu. Jeżeli system wsparcia OZE wymaga określenia sposobu obliczania ilości końcowego zużycia energii z OZE oraz rzeczywistej ilości wytworzonej energii i ciepła przez poszczególne technologie to należy te sposoby określić w ustawie, aby dawały stabilne podstawy dla mechanizmu wsparcia i decyzji inwestycyjnych.</p>
<p>Rozdział 7 Art. 73-79</p>	<p>Art. 76 i 77 Przepisy o wspólnych projektach energetycznych ograniczają swobodę gospodarczą i utrudniają, zamiast ułatwiać współpracę międzynarodową w zakresie wykorzystania OZE. Minister Gospodarki nie powinien udzielać zgody na realizację wspólnej inwestycji, gdyż nie w jego kompetencji jest decydowanie o wspólnych przedsięwzięciach inwestycyjnych. Głównym problemem do rozstrzygnięcia w zakresie wspólnych projektów, jest ilość energii, która będzie zaliczana do realizacji celów danego kraju. Najprostszym rozwiązaniem w tym zakresie jest zaliczanie do obowiązku danego kraju tej ilości energii, która zostanie wprowadzona do systemu elektroenergetycznego tego kraju i zostanie zużyta na terytorium danego kraju. I tylko dla tej części</p>	<p>Wykreślić ust. 2 art. 76 Nadać nowe brzmienie art. 77: „1) Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii z odnawialnych źródeł energii przystępujące do wspólnego projektu energetycznego informuje o tym ministra właściwego do spraw gospodarki, przed oddaniem instalacji do użytku, przedstawiając następujące informacje: 1) Oznaczenie przedsiębiorstw... (itd. jak w projekcie ustawy).” „2) Do krajowego celu, o którym mowa w art. 57 ust. 2 pkt 1 zalicza się tę ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, która zostanie sprzedana odbiorcom końcowym na terytorium RP.”</p>

	<p>energii wytwarzanej przez wspólny projekt, przynależne będzie świadectwo pochodzenia.</p> <p>Jeżeli Minister miałby wydawać zgodę na wspólne przedsięwzięcie, to w ustawie nie przewidziano trybu odwoławczego od takiej decyzji, ani konsekwencji odmowy wydania takiej decyzji. Brak jest także określenia na jakim etapie przedsiębiorstwa miałyby występować o taką decyzję. Brak jest także kryteriów, na podstawie których miałyby być określana ilość energii zaliczana do celu danego państwa członkowskiego. Powstaje także wątpliwość jakie kompetencje ma polski minister gospodarki do określania jaka część energii będzie zaliczana do celu innego państwa członkowskiego.</p> <p>W interesie Polski jest aby całość energii z OZE wytwarzanej na terytorium RP oraz całość energii wytworzonej poza granicami RP ale wprowadzonej KSE i zużytej w Polsce, była przeznaczana na realizację polskiego celu. Ale jeżeli państwo polskie nie zapewni możliwości przyłączenia krajowych i zagranicznych instalacji OZE do KSE, to nie powinno blokować możliwości wyprowadzania energii wytworzonej w Polsce poza jej granice.</p>	<p>„3) Świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 27, przysługuje dla energii wytworzonej we wspólnym projekcie, która zalicza się do krajowego celu, o którym mowa w art. 57 ust. 2 pkt. 1.”</p>
<p>Rozdział 8 Art. 80-90</p>	<p>Art. 82 ust. 1</p> <p>Kara za niezrealizowanie obowiązku uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia oraz wniesienia opłaty zastępczej powinna być znacząco wyższa niż wysokość opłaty zastępczej, gdyż opłata zastępcza nie może być traktowana jako kara tylko jako alternatywny sposób realizacji obowiązku. Przepis nie określa maksymalnego wymiaru kary, co narusza zasadę pewności prawa i zaufania obywateli do organów państwa.</p>	<p>Zmienić brzmienie art. 82 ust. 1 poprzez dodanie po słowach „...a wysokością uiszczonej opłaty zastępczej” słów: pomnożona przez 1,3.</p> <p>Zmienić brzmienie art. 82 ust. 2 poprzez dodanie po słowach” ...obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 35 ust. 1</p>
	<p>Art. 82 ust. 2</p> <p>Błędna delegacja do obliczenia wysokości opłaty zastępczej. Nieadekwatna kara w wysokości opłaty zastępczej za szereg przewinień nie związanych z obowiązkiem uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia. Zakres przedmiotowego przepisu pokrywa się częściowo z zakresem przepisu art. 82 ust. 1 (dotyczą wymiaru kary za naruszenie określone w art.</p>	<p>Cały artykuł wymaga kompleksowej zmiany.</p>

	80 pkt 1). Przepis niezrozumiały. Przepis nie określa maksymalnego wymiaru kary, co narusza zasadę pewności prawa i zaufania obywateli do organów państwa.	
	Art. 86 ust 1 Wprowadzanie uznaniowości w zakresie wymierzania kar za nierealizowanie postanowień ustawy jest działaniem psującym prawo i nadającym Prezesowi URE zbędną dodatkową odpowiedzialność. Brak zażaleń na postanowienie Prezesa URE w tym zakresie jest mechanizmem korupcjogennym.	Wykreślić w całości art. 86
Rozdział 9 Art. 91-97	Art. 95 ust. 2 Pominięto, jako zadanie możliwe do finansowania w szczególności ze środków NFOŚ budowy przyłączy, które mogą być odrębnym niż instalacja OZE przedsięwzięciem.	Dodać w art. 95 ust. 2) w art. 401c ust 5 pkt 2) a), po słowach: „nabycie lub montaż instalacji odnawialnego źródła energii” słowa „lub przyłączy tych instalacji”
	Art. 95 ust. 3 Zaproponowany podział środków NFOŚiGW przeznaczonych na wsparcie OZE w zbyt znaczący sposób premiuje instalacje biogazowe i mikroinstalacje. Środki te powinny być także wykorzystywane do rozwoju infrastruktury pozwalającej na zmniejszenie kosztów inwestycyjnych innych źródeł strategicznych, innowacyjnych i w znaczący sposób przyczyniający się do osiągnięcia celów krajowych, takich jak morska energetyka wiatrowa.	W art. 95 ust. 3 nadać nowe brzmienie art. 40-1c ust. 5a pkt. 3), poprzez dodanie słów „...oraz budowy przyłączy dla morskich farm wiatrowych”
	Art. 97 W celu uproszczenia procedur budowy przyłączy dla instalacji OZE, w art. 80 uoos w ust. 2 należy dodać do listy przedsięwzięć nie wymagających zgodności z MPZP przy wydawaniu decyzji środowiskowej , przedsięwzięć polegających na budowie infrastruktury przyłączeniowej dla instalacji OZE.	W art. 97 dodać na końcu art. 80 ust. 2 Uoos słowa: „...oraz przyłączy dla instalacji odnawialnych źródeł energii.”

Rozdział 10 Art. 98-105	
--	--